

thi saaledes har jeg i sin Tid forstaaet Hensigten med Notabelprojectet; det var det, jeg troede, man havde erholdt af Udlandet, at dette skulde anerkjende netop de af Regjeringen valgte Mænd, som udtrykkende en Mulighed indenfor vort Lands Grændser (Hør!), og det den mildeste Mulighed. Jeg har forstaaet det saaledes, at man har undgaaet at sammenkalde folkevalgte Mænd forat undgaae de Uroligheder og Storme, som lettere kunde følge deraf, og jeg har været mellem dem, der have opfordret til at betroe denne Sag ene til Regjeringens Haand, forat man aldrig skulde kunne sige, at nogen Vanskelighed i Sager af den Art var kommen fra Folkets Side, saalænge ikke de yderste og meest krænkende Grændser vare overskredne (Hør!). Det har altid været mig magtpaaliggende her i Salen i alle Tilfælde, men i Særdeleshed i saadanne Spørgsmaal, som, saa indimlandt de i Virkeligheden ere, dog ved Omstændighedernes Magt, og fordi vi ere smaa og ringe, ere blevne os paatvungne som fremmede, at stille den største Maadehold og de simpleste Retfærdighedskrav mod Overmagt og Banære, og jeg troer, ved simpelt at stemme for Forslaget, som det foreligger, Intet meer eller mindre at faae at vide, end hvad denne Sag i Virkeligheden er kommen til at betyde, og hvilket Udbytte disse af Regjeringen valgte Folkets Mænd have bragt.

Finansministeren: Regjeringen har bestemt sig til ikke at udtale sig angaaende det Forslag, som er fremsat af den ærede Folketingsmand for den 9de kjøbenhavnske Valgfreds (Fenger); men efter de Uttringer, vi have hørt af den sidste ærede Taler, er jeg nødsaget til udtrykkelig at bede bemærket, at Regjeringens Tausshed, med Hensyn til Realiteten af dette Forslag, hverken kan forklares som en Tilraaden eller en Fraraaden.

Grundtvig: At det nærværende Forslag maa være overensstemmende med Forretningsordenen kan jeg ikke paatvivle, uagtet jeg ikke klart kan see det, men jeg er vis paa, at det ellers ikke vilde være kommen frem med Samtykke af de Jurister, som kjende Forretningsordenen meget bedre end jeg. Men om der og-

sa kunde være nogen Tvivl for mig i saa Henseende, saa veed man dog, at jeg ikke har saa stor Erbødighed for „Snørlivet“, at jeg af den Grund skulde reise nogen Indvending mod Forslaget. Da jeg imidlertid saae Forslaget, fandt jeg, at der kunde ligge 2 Betydninger i Ordet „forelægge“. Naar den Betydning laa deri, at det skulde være en Opfordring til Ministerne om at stille dette saakaldte Notabelproject under en Discussion i Forsamlingen, saa kunde jeg finde, at der var saa megen Grund til deraf at vente baade Dplysninger fra Ministeriets Side og Droskelse af det hele Spørgsmaal, at jeg kunde stemme derfor. Men da jeg har hørt, at Forslaget er blevet forklaret offentligt saaledes, at derved menes hverken mere eller mindre end en Beslutning om at opfordre Ministeriet til at meddele dette ene ste Actstykke (Hør!), saa maa jeg nødvendigviis stemme derimod, thi ikke alene er det jo kun en meget lille Deel af de Dplysninger, som vi heilig trænge til, og som jeg mener vi maae afæste Ministeriet; men desuden synes det mig, at dersom vi tog en saadan Beslutning om denne enkelte Ting, da havde vi næsten dermed udtalt, at dette var enten det Eneste eller dog det Vigtigste, vi vilde fordrø Dplysning om af Ministeriet (Flere Stemmer: Nei! Nei!). Ja jeg kan ikke see Andet; thi naar man, efterat Salen har været om nødvendige og tilstræffelige Dplysninger fra Ministeriets Side, da gjør det til Gjenstand for et særegt Forslag, at Ministeriet skal opfordres til at meddele alene dette Actstykke, saa tør jeg paastaae, at Udseendet ialfald er for, at Thinget anseer dette enten for den eneste eller dog for den vigtigste Dplysning, som det finder sig besvøiet til at affordre Ministeriet. Derfor maa jeg nødvendig stemme imod Forslaget.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand udtalte ikke nærmere, i hvilken Henseende der skulde være Tvivl om Beslutningens Overensstemmelse med Regulativet . . .

Grundtvig: Jeg lægger ikke mindste Vægt derpaa.

Formanden: Jeg vil da i den Anledning blot bemærke, at jeg for mit Vedkom-